

Hogy éld túl
a végső árulást?

PIERCED
FRACTURED

összetörve

fine
selection

SYDNEY LANDON

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

SYDNEY LANDON

PIERCED
FRACTURED

összetörve

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Első fejezet

Lucian

AZ ÉN GYÖNYÖRŰ LÁNYKÁM élettelenül és szinte teljesen meztelesen fekszik. A bugyija a bokáján, a nadrágja szétszaggatva hever mellette. A pólója és a melltartója úgy néz ki, mintha levágták volna a testéről. Apró teste tele van tenyérnyomokra emlékeztető foltokkal. Az arca szemmel láthatóan feldagadt, és vagy a sminkje elmosódott foltjai borítják, vagy kosz. Az orrlyuka pereme vörös, korábban minden bizonnyal vérezhetett. A hasán és a combján húzódo vágásokból folyamatosan szivárog a vér. Zihálást hallok magam mögül, majd egy kéz nehezedik a vállamra.

– Ó, egek, Luc! – suttogja Sam, és lassan előrelép.

A hangja felráz abból a révületből, amibe zuhantam. Lassan rátéríti Liára a dzsekijét. Leülök mellé. A távolból szirénák hangja halatszik.

Óvatosan a kezembe fogom Lia arcát.

– Kicsim. Luc vagyok. Hallasz? Lia, kérlek, nyisd ki a szemedet, édesem! Most már itt vagyok. Itt vagyok veled.

Sam felemeli a csuklóját.

– Van pulzusa, de gyenge.

Végigsimítom Lia haját, más testrészéhez hozzá sem merek érni. Folyamatosan azt suttogom, hogy itt vagyok, és vigyázok rá. Fogalmam sincs, hogy hall-e, olyan mozdulatlan. Amikor megérkeznek a mentősök, Samnek kell elhúznia onnan.

– Hagyjuk, hadd végezzék a munkájukat!

Rose hozzábújik, Sam őt is igyekszik megnyugtatni, miközben a mentősök Liával vannak elfoglalva.

Ahogy aztán a hordágyra emelik, Lia halkán felnyög, és megpróbál felülni.

– Kicsim, hallasz?

Könnycseppek gördülnek le az arcán, és olyan fájdalmas nyögés tör fel belőle, mint egy sebzett állatból. Le akar szállni a hordágyról, és pánikba esik, amikor megérzi, hogy a keze az ágyhoz van rögzítve. A fülébe suttogva igyekszem megnyugtatni, mielőtt még nagyobb kárt tesz magában.

– Luc – nyögi, és a hordágyra roskad, mintha a nevem kimondása túlságosan megerőltető lett volna a számára.

A várakozó mentőautóhoz sietnek vele. Szorosan a nyomukban vagyunk. Meglepetten látom, milyen sokan gyűltek össze a háztömb előtt. Gyorsan elterjedt a hír. Legszívesebben arrébb lökdösném őket, nem akarom, hogy idegenek bámulják Liát.

Be akarok szállni a mentőautóba, de a mentősök nem engedik, azt mondják, szükségük van a helyre. Sam a Mercedes felé terel minket, Rose-zal beülünk a hátsó ülésre. Sam beindítja az autót, és gyors tempóban követi a mentőautót a városon át a Memorial Kórház sürgősségi osztályának a bejáratáig. Rose csendesen sírdogál mellettem, de képtelen vagyok megvigasztalni. Nem bírom elhessegetni Lia

meggyötört testének képét. Torkon ragadott a büntudat, és fojtogat. Jobban kellett volna vigyáznom rá. Hogyan téveszthettem szem elől? Jim Dawson mostantól halott ember. Nem lehet véletlen, hogy ma engedték ki.

Rezegni kezd a telefonom. Azzal a szándékkal veszem ki a zsebemből, hogy azonnal kinyomom, de amikor meglátom a kijelzőn Max nevét, úgy döntök, mégis felveszem.

– Max, a rohadék elkapta.

Nem kell megkérdeznie, hogy kiről beszélek.

– Kurva életbe! Mi történt?

– Bevonzolta az épület egyik raktárhelyiségébe. Megverte... és a fenébe... azt hiszem, megerőszakolta. – Az utolsó szó a torkomon akad, és savként mar. Mély levegőt veszek. Max tovább káromkodik, hallhatóan ugyanúgy megviseli a dolog, mint engem. – A ruháit levágta róla, és Jézusom, az egész teste csupa vér és seb. Eszméletlen volt, de egy pillanatra felébredt, amikor kivitték a mentősök.

– Melyik kórházba viszik, Luc? – Amikor válaszolok, folytatja. – Biztos vagyok benne, hogy mire odaértek, a rendőrök már ott lesznek, de azért felhívom Carly barátomat, hogy menjen oda. Ő az erőszakos bűnesetekért felelős osztály nyomozója, fel fogja gyorsítani a dolgokat. Luc... annyira sajnálom.

Nem válaszolok, csak kinyomom a telefont. Elönt a bánat és a büntudat. Milyen rövid idő alatt beopta Lia magát a barátaim szívébe! Közel áll hozzájuk, és ez a dolog éppen annyira fog nekik is fájni, mint nekem. A visszapillantó tükörbe nézek, és látom, hogy Sam könnyeket töröl le az arcáról.

Semmi másra nem vágyom, mint magamba fordulni, de valahogy ráveszem magam, hogy megfogjam Rose kezét, és amennyire tőlem telik, vigaszt nyújtsak neki. Elvégre ő Lia legjobb barátnője, és látom

rajta, hogy az összeomlás szélén áll. Mintha csak a gondolataimban olvasna, megszólal Sam.

– Miss Rose, Jake a kórháznál várja.

Rose hálásan bólint, és elmormol egy köszönömöt. Meg sem kérdezem, honnan tudta Sam, hogy hol éri el Rose pasiját. Sokáig dolgozott a színpalak mögött, olyan apróságokon, amik másnak eszébe sem jutnának. Természetes, hogy minden tőle telhetőt megtesz a mellettem ülő megtört fiatal nőért.

Még mindig Rose kezét szorítva hátrahajtom a fejemet az ülés támlájára, és igyekszem összeszedni a gondolataimat. Egyszerre vagyok összetört és dühös. Meg akarom ölni azt a rohadékot, aki ezt tette velem. Egyetlen gondolat képes megnyugtatni, az, hogy tudom, meg fogom találni. És tudom, hogy amíg élek, egy ujjal sem fog többé hozzáérni.

Amikor megérkezünk, kinyílik a mentőautó ajtaja, és kitolják Liát. Sam kitesz engem és Rose-t a kórház előtt, majd elmegy leparkolni a kocsit. Ahogy a mentősök sietve eltolják mellettünk a hordágyat, látom, hogy Lia arcán oxigénmaszk van, a karjából pedig infúziós cső lóg ki. A szeme csukva, a teste mozdulatlan. Követjük őket a kórházba, de csak a sürgősségire vezető kétszárnyú ajtóig jutunk. Egy kék műtősruhát viselő nővér lép elénk, és a fejét rázva megállít minket.

– Sajnálom, de innen csak a betegek és a személyzet mehet tovább.

Legszívesebben nem hallgatnék rá, hanem követném Liát, de tudom, hogy a nővér csak a munkáját végzi.

– Bent van ma Fae Quinn?

A nővér meglepetten pislog.

– Igen, azt hiszem.

Megkönnyebbülten folytatom.

– Akkor kérem, mondja meg neki, hogy itt van az unokaöccse.

A nővér arcán látszik, hogy örül, amiért nem akarok bonyodalmat okozni. Biztos vagyok benne, hogy rengeteg a dolguk.

– Persze, egy perc.

Bemegy a kétszárnyú ajtón, néhány pillanattal később pedig Fae néni siet ki.

– Luc, mit keresel te itt? Mi történt?

Remegő kézzel simítom végig a hajamat.

– Lia... megtámadták a lakásában. Ő... a francba, nem tudom, mi történt. Csak egy pillanatra nyerte vissza az eszméletét.

Mielőtt még bármit is kérdeznék, visszaszalad. Azóta, hogy megpillantottam Liát, most először kicsit megkönnyebbülök. Az életemet is rábíznám Fae néniire. Ha valaki, ő biztos tud segíteni Lián.

Jake, Max és a rendőrség néhány másodperccel egymás után érkeznek meg. Ekkor veszem észre, hogy Rose még mindig a kezemet szorítja. Gyengéden lefejttem az ujjait az enyémekről, és átadom a barátjának, aki a sarokban lévő kanapéhoz vezet.

Max odalép hozzám, és ráteszi a kezét a vállamra.

– Tudunk már valamit, Luc?

– Nem, de a nagynéném most nézi meg. Nemsokára többet tudunk.

A mellette álló csinos nő felé fordulok. Gondolom, ő az a nyomozó, akiről beszélt. A megjelenése igen meglepő. Térd fölött végződő ruhát és magas sarkút visel, hosszú, göndör, barna haja lazán omlik a vállára. Talán nem véletlen, hogy Max ilyen közeli kapcsolatban áll vele.

– Luc, ő itt Carly Michaels nyomozó. Az erőszakos bűnesetek osztályvezető nyomozója.

– Mr. Quinn, nagyon sajnálom, hogy ilyen körülmények között kell találkozoznunk. Tudom, hogy nehéz, de fel kell vennem a

vallomását. A fiatal hölgygel is beszélnem kell, aki önnel érkezett. Azt is tudnia kell, hogy a nyomozókollégáim éppen most vizsgálják át Miss Adams lakását, hogy begyűjtsék a bizonyítékokat.

Int, hogy Maxszel kövessük a váróterem egy csendesebb sarká-
ba. Max jelentőségteljesen pillant rám, amit nem tudok hová tenni. A nyomozó előveszi az iPadjét, és int, hogy üljünk le. Az idegességem és a szorongásom miatt ez egyáltalán nem olyan könnyű, de azért le-
ülök a szék szélére. A lábam viszont folyamatosan mozog. A nyomozó rögtön az első kérdésével felkelti az érdeklődésemet.

– Mr. Quinn, úgy tudom, hogy ön és Miss Adams jegyben jár-
nak. Így van?

A nyomozó az iPadjén pötyög, amit kihasználva Max kurtán bó-
lint. Fogalmam sincs, mi folyik itt, de gondolom, jó oka lehet a meg-
tévesztésre.

– Igen, így van.

A hazugság könnyedén csusszan ki a számon. Meglep, hogy nem
önt el pánik a gondolattól. A nyomozó minden kérdését megválaszo-
lom, elmondok neki mindent, amit tudok. Úgy tíz perc múlva feláll,
és odasétál Rose-hoz. Maxre nézek, aki fáradtan sóhajt.

– Azért mondtam neki, hogy jegyben jártok Liával, mert más-
különben csak korlátozott információkat adhatott volna ki a nyo-
mozásról. Szerintem továbbra is tartjuk magunkat ehhez, már ha a
nénikéd is belemegy. Ügyvédként nem vagyok túl büszke erre a ha-
zugságra, de Liának szüksége van rád. – Halkabban folytatja, és ag-
godalommal telve pillant rám. – Hogy bírod?

Észrevette, hogy remeg a kezem? Legszívesebben felordítanék,
hogy nem bírom tovább, és darabokra hullok, de ritkán engedem
meg magamnak, hogy gyengének lássanak.

Inkább úgy teszek, mintha meg sem hallottam volna a kérdést.

– Azt akarom, hogy találjátok meg azt a rohadékot. Nem érdekel, hány embert kell ráállítanod, minden lépéséről tudni akarok onnantól, hogy kitette a lábát a börtönből.

– Már elengedtem pár telefont. Nemsokára lesznek infóink. Van Liának olyan ismerőse, akit felhívhatnánk?

Max arcára fájdalom ül ki, ahogy felteszi a kérdést. Mind a ketten az anyjára gondolunk, és mind a ketten tudjuk, ő távolról sem opció. Eszembe jut ugyanakkor valaki.

– Van egy közeli barátnője. Debrának hívják. De a vezetéknevére nem emlékszem.

Max bólint.

– Nem gond. Emlékszem rá, az ő neve is felmerült, amikor utánanéztem Liának. Előkeresem az adatait, és felhívom. Tehetek még bármit értetek?

Mielőtt felelhetnék, hangos csattanás hangja tölti meg a helyiséget. Mind a ketten odakapjuk a fejünket. Rose dühösen lépked Jake felé, aki egyre csak hátrál. Összeszorítom a fogamat. Rohadtul nincs most kedvem a drámához.

– Mi lenne, ha megnéznéd, mi a fene baja van, és leállítanád?

Max szó nélkül feláll, és odasétál Rose-hoz. Közben felemeli a kezét, és int Carlynek, aki az üvegfal másik oldalán, a kórház előtt telefonál. Kíváncsian kukucskál befelé, minden bizonnyal szemtanúja volt az iménti jelenetnek.

Képtelen vagyok tovább ülni egy helyben, felálllok, és fel-alá kezdek járkálni. Sam lehajtott fejjel és csukott szemmel ül a szűk folyosón. Szerintem imádkozik, és hosszú idő óta először engem is elfog a késztetés, hogy térdre vessem magam. Az életem tele van veszteséggel és tragédiával, így aztán rég nem bízom a csodákban. Most azonban arra gondolok, hogy az, hogy Lia ilyen hirtelen csöppent az életembe,

talán afféle isteni közbeavatkozásnak köszönhető. Ha így van, akkor egy tördőfessel érne fel, ha most ilyen hirtelen és kegyetlen módon szakítanak ki az életemből. Isten nem lehet ennyire kegyetlen.

Ahogy újabb körre indulok a folyosón, egy kéz fogja meg a karomat. Megfordulok, és szembetalálom magam aggódó nagynéném-mel. Elvezet Sam mellől egy csendes sarokba, ahol beszélhetünk.

– Mivel nem vagy a családtagja, így nem lenne szabad beszélnem veled – mondja, és közben hátrapillant a válla fölött.

– A vőlegénye vagyok – mondom halkán.

Nem mond semmit, csak bámul rám egy hosszú pillanatig.

– Lia állapota stabil, és erős nyugtatókat kapott. A sürgősségisek ellátják a sérüléseit. Beletelik egy kis időbe, míg megállapítják, milyen kiterjedtek a sérülései. Én...

Mielőtt befejezhetné, félbeszakítom.

– Miért van benyugtatózva? Egy rövid pillanatot leszámítva nem tért magához. Vagy felébredt?

Mintha csak azon tépelődne, mit válaszoljon, megdörzsöli a homlokát.

– Amikor behozták, magához tért. Téged... téged szólított, aztán a következő pillanatban hisztérikusan kezdett viselkedni, és megpróbált leszállni az ágyról. Nyugtatókat kellett adnunk neki, mielőtt még...

Nekem ennyi is elég. Végigrohanok a folyosón, és dörömbölni kezdek a kétszárnyú ajtón.

– Nyissák ki ezt a kurva ajtót! – ordítom az asztala mögül rám bámuló, megrökönnyödött recepciósnak.

A telefonért nyúl, és ebben a pillanatban valaki hátulról megragadja a vállamat. Lerázom magamról a kezet, de ekkor a nagynéném közém és az ajtó közé lép. A recepcióásra néz, és megrázza a fejét, gondolom, jelzi, hogy nem vagyok örült. Pedig pontosan úgy

viselkedem. Lia ott fekszik valahol ezek mögött a fémajtók mögött, rémült, és szüksége van rám. Minden racionális gondolat elillant a fejemből, csak az érdekel, hogy odajussak hozzá.

– Luc! – kiált fel a nagynéném. – Azonnal fejezd be! Ha így folytatod, ki fognak vezetni a kórházból, és nem mehetsz be Liához. Ha magadra nem gondolsz, gondolj arra a lányra, akinek szüksége lesz rád!

A szavai nyílzápként zúdulnak rám, és ezúttal engedem a vállamat markoló kezeinek, hogy elhúzzanak az ajtótól. Mintha arra számítanának, hogy újra valami hülyeséggel próbálkozom, Sam és Max a két oldalra állnak, és végigvezetnek a folyosón, be egy üres mosdóba. A dühöm forrón fortyog bennem, két kezemmel megtámaszkodom a porcelán mosdókaplón, majd beleöklözök a fölötte lógó tükörbe. Sam és Max mozdulatlanul nézik, ahogy újra felemelem a kezemet, és újra beleöklözök a pókhálósra tört üvegbe. Üvegcserepek repkednek szét, én pedig újra felemelem a kezemet. Furcsa, de az öklömben lüktető fájdalom megnyugtat, és segít levezetni a kínt, ami egyre erősebben fojtogat.

Max ezúttal elkapja a kezemet, mielőtt az újra le tudna sújtani.

– Elég lesz, Luc! Szedd már össze magad, bassza meg, mielőtt még letartóztatnak. – Amikor érzi, hogy nem állok ellen, lassan elengedi a kezemet, és nekidől a falnak. – Mi a fene ütött beléd?

Ebben a pillanatban a nagynéném lép be a mosdóba. Sam követi. Észre sem vettem, hogy kiment. A nagynéném motyogva káromkodik, amikor látja a pusztítást, amit okoztam. Döbbenet hagyom, hogy felemelje a kezemet, fejcsóválva nézi az ujjaimat, amik között vér csordogál. Kimért, együttérzéstől mentes mozdulatokkal veszi elő a műanyag üvegcsét, amit magával hozott, és amiből folyékony tüzet önt felsértett húsomra. Összerándulok, és próbálom elhúzni a kezemet, de nem engedi.

Aztán egy csipeszt vesz elő, és kihúzogatja a kezemből az üvegszilánkokat, amik mélyen a húsemba fúródtak. Baromira fáj, de szinte örülök a fájdalomnak. A fizikai fájdalom felüdülés a lelki fájdalomhoz képest, ami azóta szorongat a markában, hogy megpillantottam Liát. Ez a fájdalom szintiszta kín. Amikor Liára gondolok, úgy érzem, kiszakad a lelkem a testemből.

– Nagylelkű adományt fogsz felajánlani a kórház számára – mondja a nagynéném fel sem nézve. – Mert most kimegyek, és jelentem, hogy valami örült megrongálta a mosdót, én pedig feltakarítottam. Nem érted teszem, hanem Liáért, mert szüksége lesz rád, amikor magához tér. – Ahogy végez a kezem bekötözésével, végre rám néz. – Megígéred, hogy viselkedsz? Ha nem, meg kell kérnem Samet, hogy vigyen haza.

Belebámulok aggodalommal teli szemébe, és bólintok.

– Rendben leszek.

– Akkor jó. – Elpakolja a felszerelését. – Megnézem Liát. Ha megígéred, hogy nem csinálsz semmi hülyeséget, akkor tájékoztatlak az állapotáról.

Világos határokat szabott: még egy ilyen kirohanás, és többé nem mond semmit az állapotáról. Mindegy, hogy családtag, vagy sem, nem verhetem szét minden egyes alkalommal a kórházát, amikor olyan hírt kapok, amivel nem tudok megbirkózni. Nem felelek, mert szavak nélkül is értjük egymást. Kimegy a mosdóból, Max követi. Én is az ajtó felé indulok, de Sam megállít.

– Luc, hozzak valamit, ami ellazít?

Kinyitom a számat, és mindennél jobban szeretnék igent mondani, de a szégyen belém fojtja a szót. Szánalmasan gyávának érzem magam, amiért úgy érzem, szükségem van valamire, hogy megbirkózzak

azzal, ami Liával történt. Holott kettőnk közül ő szenved igazán. Mekkora puhapöcs vagyok?

– Nem – felelem, és kinyitom az ajtót.

A lelkem mélyén tudom, hogy nem ez a legjobb pillanat lejönni az anyagról, de nem vagyok hajlandó enyhíteni a fájdalmaimat, ha Liát nem tudom. Sokkal nyugodtabban sétálok vissza a váróterembe, mint ahogyan kirotottam onnan. A nagynénémnek igaza van. Liának erős támaszra van szüksége, és ezt is érdemli. Én leszek ez a támasz. Érte bármi leszek.

Második fejezet

Lucian

MÁR RÉGÓTA ABBAHAGYTAM A MÁSZKÁLÁST, és lerogytam a székre a folyosón, a sarokban. Mozgalmas az éjszaka egy kórház sürgősségi osztályán. Annyiszor sétáltam el síró kisbabák és hangosan beszélgető emberek mellett, hogy nem bírtam tovább mellettük. Amikor a nagynéném legutóbb kijött, kihúzott nekem egy széket a folyosóra, mert tudta, hogy nem akarok egy rakás idegen között üldögelni.

– Lia elég csúnya sérüléseket szenvedett. Töréseket találtunk a csuklóján, az ujjain és az orrában. De legjobban egy kis duzzanatot kíséerünk figyelemmel, amit az agyán találtunk. – Látva az arcomra kiülő pánikot, megfogja a kezemet. – Az orvos szerint gyógyszerekkel is kordában tudjuk tartani, már ha nem fog tovább növekedni. Egyelőre megfigyeljük.

Feltűnik, milyen fáradt. Tudom, hogy dupla műszakot vállalt, hogy itt lehessen Lia mellett. Samet, Maxet és Rose-t már órákkal ezelőtt hazaküldtem. Nem volt kedvem a társasághoz, és tudom, hogy

azonnal idesietnek, ha szólok nekik. Évekig magányosan éltem... míg Lia be nem lépett az életembe, és a magány most vigasztalóan ölel magához.

– Luc... az a régi forradás a hátán... az is a nevelőapja műve?

Bólintok, nem mondok semmit. A hosszú évek alatt, mióta a kórházban dolgozik, minden bizonnyal több Liához hasonló nőt látott, mint képzelném. Nem hiszem, hogy bármi meglepné.

Fel akarok állni, mert tudom, hogy a nagynénémnek jólesne leülni pár percre, de int, hogy maradjak, és leguggol mellém.

– Hamarosan átvisszük az intenzívra. Egyvalaki mellette lehet éjszakára. Sikerült elérni a családját vagy a barátait?

Átsuhan az agyamon Max felfedezése, hogy minden valószínűség szerint Lee Jack Lia biológiai apja. De ezzel nem ma fogok foglalkozni.

– Nem igazán van családja.

Max felhívta a Debra nevű barátnőjét. Nincs a városban, de azonnal visszaindult, ahogy megtudta, mi történt. Nem hinném, hogy holnapnál hamarabb ideérne. Bár ha Debra tényleg annyira kibukkott, mint ahogy Max mondta, akkor tövig fogja nyomni a gázt, hogy minél hamarabb ideérjen.

– Van valami, ami talán némi könnyebbséget nyújt – mondja hal-kan a nagynéném. Ránézek. Fogalmam sincs, mi adhatna könnyebbséget azon kívül, hogy végre beengednek Liához. – Luc, úgy tűnik, hogy nem erőszakolták meg. Nem találtunk erre utaló jeleket. Ha ez is volt a támadó szándéka, minden bizonnyal megzavarták, mielőtt megtehetette volna.

A kezembe hajtom a fejemet, és újra sírhatnékom támad. Igaza van, tényleg elsöprő könnyebbség önt el. A hála, hogy nem kellett ilyesmit is átélnie, olyan erővel tör rám, hogy majdnem térdre esem.

A rohadék legalább ezt nem tudta megtenni vele. Biztos vagyok benne, hogy Lia minden erejével küzdött. Ezt támasztja alá a körme alatt talált bőrdarab is. Amikor végre előkerül a nevelőapja, a Lia által gyűjtött bizonyíték alapján lecsukhatják végre.

– Hála az égnek – mondom végül. – Most már bemehetek hozzá?

Amikor megérezem a kezét a fejemen, meglepetten nézek fel. A nagynéném ennek ellenére tovább simogatja a hajamat. Először megmerevedek, mert gyerekkorom óta nem vigasztalt így. Ritka alkalmakat leszámítva mindig a magányban leltem vigaszra, amit ő éveken át nehezen volt képes elviselni.

– Szerelmes vagy belé, igaz?

Hirtelen hátrahúzódok, amitől leesik a keze a teste mellé.

– Mégis, miről beszélsz?

Összerezzenek, ahogy a kérdés elhagyja a számat. Elárultam magam. Szó nélkül fel kellett volna állnom, és elsétálni. De most már késő.

– Sosem láttalak még ilyennek egyetlen nő miatt sem. Hogy őszinte legyek, kész roncs vagy, és mindketten tudjuk, hogy ez nem jellemző rád.

Szeretem a nagynénémet, de utálok, ha próbálnak kielemezni. Lenyelem a haragomat, mert ha ő nincs, akkor már régen ki lennék tiltva a kórházból. Ráadásul folyamatosan tájékoztat Lia állapotáról, olyan szabályokat szegve meg ezzel, amiket senki más kedvéért nem háгна át.

– Mindketten tudjuk, hogy voltam már ilyen helyzetben. Egészen pontosan ugyanebben a kórházban. Szerintem nyugodtan mondhatjuk, hogy akkor sem voltam önmagam.

A nagynéném akaratlanul is megrándul a múlt felemlégetésétől.

– Az nem ugyanez volt, Luc – mondja halkán. – Nem azt mondom, hogy nem szeretted Cassie-t, mert szeretted. De nem voltál szerelmes belé. Viszont Lia...

Félbeszakítom.

– Fae, nagyon szépen kérlek, hogy hagyd ezt abba! Nincs most erőm ilyen beszélgetéshez. Egy kézzel kapaszkodok egy felhőkarcoló tetején. Ha azt akarod, hogy bevalljam, érzek valamit Lia iránt, hát tessék, érzek. De hagyjuk ennyiben a dolgot.

Csipogni kezd a telefonja, kiveszi a zsebéből.

– Sara az. Mondtam neki, hogy szóljon, amikor beviszik hozzá Liát. – Felpattanok, de megállít. – Lia erős nyugtatókat kapott. Ne számíts rá, hogy ma éjjel felébred. Talán még holnap sem. A testének most időre van szüksége, hogy meggyógyuljon. Miután bemész hozzá, jobban teszed, ha hazamész, és te is pihensz egy kicsit. Pár nap múlva kipihenten lesz rád szüksége.

– Kizárt dolog – mondom hűvösen.

Összepréseli az ajkait, de nem mond semmit. A gondolattól, hogy magára hagyjam Liát, összerándul a gyomrom. Korábban is szüksége lett volna rám, én pedig nem voltam ott neki. Ez többé nem fordulhat elő. Akárcsak a nagynénémnek, magamnak sem merem bevalani, mit is érzek Lia iránt. Hogy őszinte legyek, fogalmam sincs. Szeretem? Talán a *megszállottja vagyok* jobb kifejezés. Attól a pillanattól kezdve, hogy találkoztunk, szükségem van rá, azt akarom, hogy az enyém legyen, hogy birtokoljam, minden vele kapcsolatos tetteimet ez az érzés hajtja.

A nagynéném elhúzza a műanyag kártyáját az ajtó érzékelője előtt, és a sürgősségi kétszárnyú ajtaja végre kitérül előttem. Ironikus, hogy ezen a helyen a nagynénémnek több hatalma van, mint nekem.

Gazdag vagyok, és remek kapcsolataim vannak, de ezekkel itt sem mire sem megyek. Azokhoz a hősökhöz képest, akik ezeken a folyosókon rohanganak, és a Liához hasonlókon igyekeznek segíteni, én csak egy senki vagyok.

Egy folyosó végi szobához megyünk, ami némileg félreesőbb, mint azok a szobák, amik közel vannak a nővérpulthoz. A szívem hevesen dörömböl a bordáimon, ahogy követem a nagynénémet a kicsi, félhomályos helyiségbe. Rögtön a Lia ágya mellett álló monitorokhoz siet, és mindegyiket aprólékosan végignézi. Aztán oldalra lép, és int, hogy az ágyhoz mehetek.

Végre megpillantom. A mellkasom összeszűkül, és olyan nehezek a lábaim, hogy csak apró lépésekkel tudok odamenni hozzá.

– Ó, kicsim! – suttogom, és tehetetlenül megállok az ágy mellett.

Ügyelve a bekötött infúzióra, óvatosan a kezembe fogom apró kezét.

Mellém lép a nagynéném, és biztatóan végigsimítja a karomat.

– A legtöbb gép csak azért van, hogy megfigyeljük az állapotát. Megérintheted, csak vigyázz, nehogy kilazuljon valami. – Amikor bólintok, hozzáteszi: – Most hazamegyek. Ha szükséged van valamire, csak hívj... mindegy, hány óra van, azonnal jövök.

Megköszönöm neki. Azt mondja, hogy reggel bejön, és megnézi Liát. Furcsamód megkönnyebbülök, amikor becsukja maga mögött az ajtót. Időre van szükségem, hogy feldolgozzam, amit látok és érzek, és arra, hogy eközben ne vizslassanak kíváncsi szemek. Felkapcsolom az éjjeliszekrényen álló lámpát, és összerезzenek, amikor a fény teljesen megvilágítja Lia arcát. Sápadt... szinte áttetsző a bőre, amitől csak még jobban látszanak sötét zúzódásai és vörös sebei. A karja, ami korábban furcsa pózban volt kitekeredve, most a teste mellett hever. Merevítő fogja össze, az ujjain kötések. Ahogy a nagynéném mondta, az orra is eltörött, azt is rögzítették.

A takarót egészen a mellkasáig húzták fel, úgyhogy a többi sérülését nem látom. Talán jobb is így. Az ágya mellé húzok egy széket, és leroskadok rá. Leeresztem az ágyrácsot, és a teste mellé hajtom a fejeimet. A kezembe fogom ép kezét. Azt akarom érezni, hogy a teste egygyé válik az enyémmel. Korábban attól rettegettem, hogy soha többé nem érinthetem meg, így most kétségbeesetten kapaszkodom az érzésbe, hogy nem veszítettem el.

– Annyira sajnálom – suttogom hideg bőrébe. – Soha többé nem engedem, hogy bárki is bántson, kicsim.

Megcsókolom a kezét, és meglepetten tapasztalom, hogy elálmosodtam. Az adrenalin gyorsan ürül a szervezetemből, a stressz pedig mentálisan is, fizikálisan is kimerített. Lia közelsége még így is, hogy tele van sebekkel, megnyugtat. Megszorítom a kezét, és hagyom, hogy magával ragadjon az álom.

Harmadik fejezet

Lucian

LIA MÁR HÁROM NAPJA VAN KÓRHÁZBAN. Tegnap elkezdtek csökkenteni a nyugtatóadagját, hogy lassan felébredjen, és pontosan megállapíthassák az állapotát. Eddig attól eltekintve, hogy néha meg-rándulnak a végtagjai és megrebbenek a szempillái, nem adta semmi jelét annak, hogy felébredne. Mindennap CT-vizsgálatot végeznek rajta, és hála istennek úgy tűnik, hogy a duzzanat az agyán jól reagál a gyógyszerekre, ennek ellenére továbbra is folyamatosan figyelik.

Kopognak, és amikor felnézek, egy fáradt Aidan áll az ajtóban. Lia megtámadása előtt nem volt alkalmunk Cassie-ről beszélni. Amikor Aidan megtudta, hogy mi történt Liával, azonnal visszajött, és átvette a cég napi ügyeinek intézését, míg vissza nem térek. Azóta, hogy Liát behozták, nem hagytam el a kórház területét. Cindy mindennap hoz be nekem tiszta ruhát, Sam pedig mindent elintéz, amire megkérem. Aidan eddig egyszer sem jött be, úgyhogy egy pillanatra meglepődöm, hogy itt látom.

Bizonytalanul áll az ajtóban. Intek neki, hogy jöjjön beljebb, majd felállok, és egy kézzel átölelem. Amikor hátrébb lépünk egymástól, Liára néz.

– A rohadt életbe, ez...

– Tudom – mondom. – A sok seb és zúzódás miatt rosszabbnak tűnik az állapota, mint amilyen.

Még engem is minden alkalommal megrémítenek a fekete foltok, amik az arcát és a karját tarkítják, így pontosan tudom, mit érez Aidan, aki most látja először. Ebben a pillanatban belép egy nővér, és megkér minket, hogy menjünk ki, amíg megvizsgálja Liát. Naponta többször bejön. Ezeket az időszakokat használom ki arra, hogy kimenjek, és elszívjak egy cigit. Amikor Sam két nap után látta, mennyire nem bírok magammal drog nélkül, a kezembe nyomott egy doboz cigit, és azt mondta, hogy cseréljem egyik rosszat egy másikra, míg ki nem ürül a szervezetemből a kábítószer. A cigi nem csodaszer, és rohadt undorítónak találom a dohányzást, de tényleg csökkenti az elvonási tüneteket. Jelen pillanatban pedig minden megoldás érdekel, hogy ne nyúljak újra droghoz.

Aidannel kimegyünk az épület mögötti udvarra, ami az egyetlen hely a kórház területén, ahol cigarettázni lehet. Aidannek tátva marad a szája, amikor gyakorlott mozdulattal rágyújtok, és mélyet szippantok a cigiből.

– Te meg mióta cigizel?

Újra beleszívok a cigibe.

– Tegnap délelőtt óta, és igen, tudom, hogy baromság. De... de szükségem van valamire, amíg Lia itt van.

Megértés suhan át Aidan arcán, közelebb lép, és halkán szólal meg.

– Luc, szerezhetek neked valamit, a francba, hogy bírod?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Igazság szerint tovább is bírtam már kokain nélkül, mint három nap. Általában nem szívok mindennap. Ha akarom, hetekig is kibírom. Ugyanakkor ha erős stressz ér, rögtön hozzányúlok. És Aidanek igaza van: pokoli volt ez a három nap ekkora stressz alatt, de harcolok ellene.

– Nem, kösz, próbálok lejönni róla. Addig is szívom ezt a szart, aztán megeszem egy egész csomag rágót, hogy szabaduljak az ízétől. És úgy ötvenszer mosok fogat naponta.

– Jól van, ember. Csak szólj, ha meggondolnád magad!

Azon gondolkodom, hogy miért ajánlja fel rögtön minden barátom, hogy drogot ad a kezembe. Már rég gátat kellett volna szabni a függőségemnek, ahelyett, hogy adják alám a lovat. Felé nyújtom a cigisdobozt, mert tudom, hogy időnként ő is rágyújt – ő is főként stresszes időszakban –, de megrázza a fejét, és leül az egyik betonpadra.

– Mihez kezdesz most?

Felé fordulok, és felvonom a szemöldökömet.

– Azt hiszem, ezt már megbeszéltük.

Megdörzsöli az arcát, és ingatni kezdi a fejét.

– Nem, úgy értem: mihez kezdesz ezzel a lánnyal ebben a helyzetben? Luc, te vagy a legerősebb ember, akit ismerek, de nem kerülhetsz újra ebbe a helyzetbe. Lia a kezdetektől mind a kettőnket Cassie-re emlékeztette, és tessék, újra itt vagy, itt, ahol annak idején kis híján mindent elveszítettél.

Harag áramlik át az ereimen, dühös vagyok rá, amiért éppen most hozza ezt fel. Ezt nem hagyhatom ennyiben.

– Elfelejtetted, hogy van egy hatalmas különbség a két helyzet között. Most nem azért vagyok itt, mert az örült barátnőm elvágta a torkomat.

Aidan elsápad, és úgy néz rám, mintha pofán vágta volna.